

РЕШЕНИЕ

№ 311

гр. ХАСКОВО, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, VII-МИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ Г. Г.

при участието на секретаря РАДОСТИНА М. КАБАДАЛИЕВА
като разгледа докладваното от ГЕОРГИ Г. Г. Гражданско дело №
20235600100496 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XIII от ГПК и чл.422 от ГПК.

Обстоятелства по иска

Делото е образувано по искова молба от Н. Д. Х.,
ЕГН:*****,***** против А. Г. Ш.,ЕГН:***** от ***** с
предявени иски с правно основание чл.422 ал.1 от ГПК във връзка с чл.415
ал.1 от ГПК-да се приеме за установено, че А. Г. Ш. ЕГН*****,от
*****, дължи на Н. Д. Х. от *****, сумата , за която е била издадена
заповед за изпълнение по частно гражданско дело №185/2023 год. по описа на
Районен Съд - Свиленград, а именно : сумата от 62 000 лева главница,
дължима по запис на заповед , издаден на 25.08.2029 г. в гр.****, ведно със
законната лихва върху сумата , считано от датата на подаване на заявлението
в съда- 22.03.2023 г.до окончателното и изплащане.

Ищецът твърди,че е предявил, чрез заявление за издаване на заповед за
изпълнение по реда на чл.417 от ГПК, пред Районен съд - Свиленград, против
ответната страна - А. Г. Ш. искане за издаване на заповед за незабавно
изпълнение на парично задължение и издаване на изпълнителен лист, въз
основа на запис на заповед за парично задължение в размер на 62 000
лева,останало неизпълнено и досега.

По подаденото заявление е образувано в ч.гр.д. №185/2023 год. по
описа на Районен Съд - Свиленград . Съдът , в закрито заседание е издал
заповед №83/31.03.2023 г. за изпълнение на парично задължение въз основа
на документ по чл.417 от ГПК за претендираната сума от 62 000 лева -
главница, дължима по запис на заповед , издаден на 25.08.2029 г. в гр.****,
ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на подаване на

заявлението в съда- 22.03.2023 г. до окончателното и изплащане, като е присъдил и направените в заповедното производство разноски за заплатена ДТ в размер на 1240 лева и е допуснал незабавно изпълнение на издадената заповед на основание чл.418 ал.1 от ГПК. Издаден е и изпълнителен лист №71/31.03.2023 г.

Въз основа на издадения изпълнителен лист твърди ищецът е образувано изпълнително дело №536/2023 г. по описа на Николета Кавакова - ЧСИ с рег.№929 по регистъра на Камарата на ЧСИ с район на действие районът на ОС-Хасково срещу длъжника А. Г. Ш..

Длъжникът А. Г. Ш. е получил покана за доброволно изпълнение по горното изпълнително дело и в срока по чл.414 ал.2 от ГПК депозирал възражение срещу издадената заповед за изпълнение по Чл.417 от ГПК.С разпореждане №1213/29.06.2023 г. постановено по ч.гр.д.№ 185/2023 г. по описа на Районен съд - Свиленград, съдът е разпоредил спиране на изпълнението по изпълнително дело №20239290400536/2023 по описа Николета Кавакова - ЧСИ с рег.№929 по регистъра на Камарата на ЧСИ с район на действие районът на ОС-Хасково, по силата на закона на основание чл.420, ал.1 от ГПК.

С цитираното разпореждане съдът е указал на ищецът, че в едномесечен срок може да предяви иск за установяване на вземането си пред съответния местно и родово компетентен съд, като до внесе дължимата ДТ в размер на 1240 лева, за което следва да представи пред РС-Свиленград съответните доказателства, в противен случай заповедта и изпълнителния лист ще бъдат обезсилени.

Ищецът получил съобщението, към което е приложено разпореждане №1213/29.06.2023 г. постановено по ч.гр.д.№20235620100185/2023 г. по описа на РС - Свиленград, на 12.07.2023 г.

В законния месечен срок Н. Х. предявява настоящия установителен иск относно вземането му, за което е депозирало заявлението по ч.гр.д. №185/2023 год. по описа на Районен Съд - Свиленград. Предмет на установителния иск по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК в хипотезата на издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 10 от ГПК е съществуване на вземането, основано на запис на заповед.

Ищецът основава вземането си срещу ответника на основание менителничен ефект - процесния запис на заповед, издаден на 25.08.2020 г.

Документът представен в заповедното производство съдържа посочените в разпоредбата на чл. 535 от ТЗ реквизити и представлява запис на заповед, като е годен да породи задължението по него. Документът съдържа всички задължителни реквизити съгласно чл. 535 от ТЗ, а именно: наименованието "запис на заповед" в текста на документа и на езика на който същият е написан - български; безусловно обещание да се плати определена сума пари - 62 000 лева; Падеж - 30.09.2020 г. /в случая - на определен ден, съгласно чл. 537 вр.чл.486, ал.1, т.4 от ТЗ/, така че предявяването не е било необходимо по аргумент от чл.536, ал.2 от ТЗ, като не е налице и хипотезата на чл.486 ал.2 от ТЗ; място на плащане - *****; името на лицето, на което или на заповедта на което трябва да се плати - Н. Д. Х. с данни по л.к. и ЕГН; датата и място на издаване, дата на издаване - 25.08.2020 г. и място на издаване - *****; подпис на издателя.

Ищецът посочва, че записът на заповед съдържа и идентификация на

издателя с посочване на име, презиме, фамилия , данни по л.к. , ЕГН и адресна регистрация на ответника по делото. В Заповед №83/31.03.2023 г. за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл.417 от ГПК и в изпълнителен лист №71/31.03.2023 г. издадени по ч.гр.д.№ 185/2023 г. по описа на РС-Свиленград е допусната ОФГ като вместо отразеният в записа на заповед падеж - 30.09.2020 г., така както е поискано и в заявлението за издаване на заповедта за изпълнение е посочено: "платим на предявяване и предявен за плащане на 30.09.2022 г." В депозираното заявление за издаване на заповед за изпълнение в т.12 и съобразно указания за попълване - "посочват се обстоятелствата , от които произтича вземането", е посочено : "запис на заповед от 25.08.2020 г. с падеж 30.09.2020 г." Процесната запис на заповед не визиращ втори падеж на задължението, тъй като падежът е определен на дата - 30.09.2020 г. , изписана цифром и словом саморъчно от издателя - ответник. В тази връзка с молба ищецът е поискал от РС-Свиленград да допусне поправка на ОФГ.

Ищецът твърди, че ясно е материализирана волята на издателя за плащане на падеж на определена дата, срещу представяне на „настоящия запис на заповед". Ценната книга съдържа безпротиворечиво и ясно определен падеж, изписан цифром и словом - 30.09.2020 г. Направеното отбелязване за предявяване , в случая стои извън менителничното волеизявление, след подписа на издателя и удостоверява последващи издаването на ценната книга действия и не сочи на „друг" падеж по смисъла на чл.486, ал.2 от ТЗ. Предявяването за плащане по своята правна същност представлява само покана за изпълнение на менителничното задължение и се явява предпоставка само за поставяне на длъжника в забава, като в случая това е ирелевантно , тъй като вземането на доверителя ми не включва обезщетение за забава , считано от датата на предявяване, а само считано от датата на депозиране на заявлението в съда. Спорната езикова конструкция, сочи ищецът, "платим на предявяване" в началото на записа на заповед , а и самото извършено предявяване на 30.09.2022 г., не са относими към уговаряне падеж „на предявяване" по смисъла на чл.486, ал.1 , т.1 от ТЗ, а към „предявяване за плащане" по смисъла на т.3 на ТР №1/28.12.2005 г. по ТД №1/2004 г. на ОСТК на ВКС, което тълкувателно решение разграничава значението на понятията именно в хипотезата на запис на заповед с определен падеж, какъвто е и настоящия случай.

Представянето/предявяването за плащане имало функция на покана за изпълнение на вече изискуемо задължение с оглед на настъпилия падеж по ефекта на менителничното задължение. То не е условие за настъпване на самата изискуемост.

С оглед факта, че записът на заповед е с падеж на определен ден, не е било необходимо същият да е предявен за плащане, още повече че доверителят ми не претендира обезщетение за забава от датата на предявяване.

Целият ръкописно изписан текст в записа на заповед изцяло и саморъчно бил изписан от ответника по делото, в качеството му на издател на записа на заповед. Записът на заповед, на който ищецът основава вземането си е редовен от външна страна и удостоверява подлежащо на изпълнение вземане. Записът на заповед е едностранна, абстрактна правна сделка, при която издателят безусловно обещава на поемателя да заплати определена сума пари. Записът на заповед е ценна книга, материализираща права и е

доказателство за вземането. Вземането по запис на заповед произтича от абстрактната сделка, на която основанието е извън съдържанието на документа, поради което основанието за издаване на запис на заповед не е елемент от съдържанието на волеизявлението за плащане.

Ответникът се е задължил неотменимо и безусловно да заплати на Н. Д. Х. сумата от 62 000 лева на 30.09.2020 година. Повече от две години след падежа задължението не е изпълнено.

Предвид изложеното по-горе, ищецът основава иска си за вземане в размер на 62 000 лева по редовен от външна страна запис на заповед, който съдържа всички задължителни реквизити и въз основа на които е издадена заповед за изпълнение по чл. 417, т. 10 от ГПК от РС- Свиленград.

Предвид изложеното ищецът основание чл.422 ал.1 от ГПК във връзка с чл.415 ал.1 от ГПК, иска да се приеме за установено, че А. Г. Ш. ЕГН*****, от *****, дължи на Н. Д. Х. от *****, сумата, за която е била издадена заповед за изпълнение по частно гражданско дело №185/2023 год. по описа на Районен Съд - Свиленград, а именно : сумата от 62 000 лева главница, дължима по запис на заповед, издаден на 25.08.2029 г. в гр.****, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението в съда- 22.03.2023 г.до окончателното и изплащане.

Ответникът намира предявената претенция допустима.Искът обаче бил неоснователен и недоказан, поради което счита, че следва да бъде отхвърлен изцяло. По ЧГД №185/2023г. по описа на РС - Свиленград е била издадена Заповед №83 за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 31.03.2023г., с която съдът е разпоредил длъжникът - ответник по настоящото производство да заплати на кредитора - ищец в производството, сумата от 62 000 лева - главница, дължима по Запис на заповед, издаден на 25.08.2020 г. в гр. ****, платим на предявяване и предявен за плащане на 30.09.2022г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението в съда - 22.03.2023г. до окончателното и изплащане, както и разноски по делото, включващи сумата 1240 лева - за държавна такса.

С разпореждането съдът е приел, че вземането произтича от представен запис на заповед, който бил редовен от външна страна и удостоверявал подлежащо на изпълнение вземане от кредитора против длъжника. Допуснато е също незабавно изпълнение на заповедта и е издаден изпълнителен лист №71/31.03.2023г. по посоченото по - горе ЧГД, за сумите съгласно разпореждането.

Въз основа на така издаденият изпълнителен лист кредиторът - ищец Н. Д. Х. е образувал изпълнително дело №20239290400536 по описа на ЧСИ - Николета Кавакова, рег. №929, с район на действие ОС - Хасково. След получаване на поканата за доброволно изпълнение А. Ш. по горепосоченото изпълнително дело, ведно с документи изходящи от РС - Свиленград, въз основа на които е образувано изпълнителното дело, същият подава пред РС - Свиленград по ЧГД №185/2023 г. възражение по чл. 414 от ГПК, с което заявява, че не дължи изпълнение на вземането по издадената заповед за изпълнение и посочва доводи за липса на правно и договорно основание на записа на заповед, по която е издадена заповедта за изпълнение, че не е

получавал сумата по запис на заповед от кредитора и не дължи същата, както и че датата на предявяване на запис на заповед посочен в самия документ - 30.09.2022 г. е невярна и същият не бил предявен. След подаването на възражението в законовия срок, съдът е указал на заявителя, че може да предяви иск за вземането си и е спрял изпълнението по изп. дело.

В предявения установителен иск и съгласно съображенията изложени в исковата молба се сочело единствено, като основание на вземането на ищеца - менителничен ефект - процесният запис на заповед, издаден на 25.08.2020 г. , който бил редовен, съдържал всички реквизити посочени в чл. 535 от ТЗ и поради това бил годен да породи задължението по него. Твърди се, че в заповедта за изпълнение на РС -Свиленград била допусната очевидна фактическа грешка, като вместо отразеният в Записа на заповед падеж - 30.09.2020 г., в заповедта било записано, че е платим на предявяване и предявен за плащане на 30.09.2022г. В тази връзка ищецът бил поискал от РС - Свиленград поправка на очевидна фактическа грешка, но доказателства в тази връзка, както и резултат от такава молба не се представят. Развивали се съображения, че записът на заповед не бил с два падежа, че имало сложна езикова конструкция и, че предявяването на запис на заповед отразено в оригиналът на документа на дата 30.09.2022 имало смисъл на предявяване за плащане по смисъла на т. 3 на ТР №1/2005г. по ТД №1/2004г. на ОСТК на ВКС. Сочело се също абстрактния характер на запис на заповед, при който основанието било извън съдържанието на документа и не се сочат никакви каузални отношения между страните по менителничния ефект.

Ответникът излага тезата, че процесният запис на заповед, на който ищецът основава вземането си и станал повод за завеждане на делото е нередовен - нищожен и не поражда действие, поради което и искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен, като такъв. В същия били определени два падежа - на предявяване и на определена дата, което води до нищожност на запис на заповед на основание чл.486,ал.2 във вр. с чл.537 ТЗ. Посоченото е ясно видимо и записано в запис на заповед, в който горе в дясно на документа и под заглавието запис на заповед е записано еднозначно, без повод за тълкуване: „Платим на предявяване, без протест и разноски. В текста на документа било записано също цифром и словом - „Падеж: 30.09.2020 г. А след подписа на издателя било записано: „Предявен на: 30.09.2022 год." и следва име и подпис на издателя А. Ш., удостоверяващ предявяване. Налице бил порок на формата на Записа на заповед и в частност на реквизита - Падеж, чрез определяне на два падежа на ефекта. Съдържанието на запис на заповед, като едностранна сделка има строго формален характер, установен от закона с повелителни норми, поради което от неговото съдържание следва да може еднозначно да бъде определен падежа на ценната книга, какъвто не е настоящия случай. Следва да се има предвид, че дори самият ищец - поемател по процесния Запис на заповед, поради допуснатия порок досежно падежа на ценната книга, е проявил своеволие сам да прецени дали записът на заповед е платим на предявяване или на падеж, което е недопустимо, като е предявил запис на заповед на издателя на датата отразена в ценната книга - 30.09.2022г. и след това при подаване на Заявление по чл. 417 от ГПК пред РС - Свиленград е поискал издаване на Заповед за изпълнение по ценна книга - Запис на заповед платим на предявяване и предявен за плащане на 30.09.2022г., като именно това е приел и разпоредил и районния съд и втори път в настоящото производство пред съда твърди, че падежа пък е не на предявяване, а на конкретна дата:

30.09.2020г., също записано в записа на заповед, като дори в представеното пред Окръжния съд по това дело копие от Записа на Заповед си е позволил да заличи датата на предявяване, все едно същата не съществува в оригинала на документа представен по ЧГД №185/2023 г. по описа на РС -Свиленград. Подобни интерпретации на датата на падеж на една ценна книга с реквизити, императивно посочени в закона, е недопустимо, а самата ценна книга, оформена по този начин е нищожна.

Ответникът сочи и че съобразно едностранната и непротиворечива практиката на ВКС, формирана по реда на чл. 290 от ГПК, материализирана в Решение № 168 от 07.11.2013 г. по търг. д. № 678/2012 г. на Върховен касационен съд, Решение № 77 от 14.08.2015 г. по търг. д. № 1156/2014 г. на Върховен касационен съд, 1-во търг. Отделение, Решение № 201 от 02.08.2018 г. по т. д. № 1703 / 2017 г. на Върховен касационен съд, 1-во търг. Отделение и други, е прието, че при едновременно посочване на два падежа - на предявяване и на конкретна дата на падеж /както е и в процесния случай по настоящото дело/, е налице нередовен запис на заповед, който не поражда действие. Даденото разрешение се основавало на императивния характер на нормите, уреждащи формата и реквизитите на записа на заповед, като ценна книга - чл. 535 ТЗ, вр. чл. 537 ТЗ и чл. 486, ал. 1 и ал. 2 от 73. Прието е, че в записа на заповед падежът следва да бъде посочен ясно, недвусмислено и по начин, който не буди съмнение и не дава основание за различно тълкуване.

Поради нищожността на записа на заповед той не е породил действие и не представлява източник на права и задължения, както за лицето от чието име изхожда, така и за лицето ползващо се от него. За пълнота и пояснение пред съда, ответникът отбелязва, че не оспорва нито подписа си на издател, нито подписа за предявяване, нито ръкописния текст изписан в процесния запис на заповед, с изключение на ръкописното изписване на датата на предявяване на записа на заповед: 30.09.2022г., която дата не е изписвана от него. Също така ответникът сочи, че е подписал процесния запис на заповед предвид наличие на каузални отношения, но не между физическите лица издател и поемател по записа на заповед, а между юридически лица които той и поемателят представляват и които отношения понастоящем са уредени отдавна. Предвид на това обаче, че в процесния случай по записа на заповед се касае за отношения между физически лица, а не юридически, нямало как да се противопоставят тези правоотношенията между юридическите лица и ответната страна нямало да го прави..

Не се оспорва наличието на издаден запис на заповед, подписа на издател, подписа за предявяване, ръкописния текст изписан в процесния запис на заповед, с изключение на ръкописното изписване на датата на предявяване на записа на заповед: 30.09.2022г., която дата не е изписвана от ответника.

Обстоятелства по делото

В представено по делото копие на документ,наименован запис на заповед, е отразено,че същият е платим на предявяване без протест и разноски,издаден е за сумата от 62 000 лева в ***** на 25.VIII.2020 г.,посочено е място на плащане ***** и падеж -30.IX.2020 г. с издател

А. Г. Ш.,който се задължава да заплати срещу представянето на запис на заповед сумата от 62 000 лева. на поемателя Н. Д. Х..В документа няма посочена дата на предявяване.

В представения по ч.гр.дело №185/2023 г. на РС-Свиленград оригинал на същия документ е налице обаче посочване на дата на която е предявен-30.IX.2022 г.

Частното гражданско дело е образувано по заявление от страна на Н. Д. Х. за издаване на заповед за изпълнение по чл.417 от ГПК въз основа на обсъдения запис на заповед срещу длъжника А. Г. Ш. за сумата 62 000 лева-главница,ведно със законната лихва от представяне на заявлението до изплащане на сумата.

Въз основа на заявлението е издадена и заповед №83/31.III.2023 г. за изпълнение на парично задължение за претендираните суми и изпълнителен лист.

На 12.VI.2023 г. А. Г. Ш. представя възражение по реда на чл.414 от ГПК,в което посочва,че не дължи сумите,за които е издадена заповедта за незабавно изпълнение,представено в срок,предвид връчването на поканата за доброволно изпълнение на 08.VI.2023 г. от ЧСИ Николета Кавакова.

По искане на заявителя е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в издадената заповед с разпореждане №1376/24.VII.2023 г. и в издадения въз основа на нея изпълнителен лист,като се чете,че сумата от 62 000 лева главница дължима по запис на заповед платима на падеж-датата 30.IX.2020 г.,а не както е отразено-платим на предявяване-предявен на 30.IX.2022 г.

Правни съображения

Предявените установителни претенции с правно основание чл.422 ал.І вр. с чл.415 от ГПК са неоснователни и следва да се отхвърлят.

Предметът на делото обхваща доколко отразените вземания в заповед за незабавно изпълнение №83/31.III.2023 г. постановена по частно гражданско дело №185/2023 г. на РС-Свиленград в полза на Н. Д. Х. против А. Г. Ш. съществуват.В тази насока страните очертават спорния елемент по делото-преценка единствено на формалното съобразие с изискванията на закона на процесния запис на заповед,станал основание за издаване и на заповедта за незабавно изпълнение по реда на чл.417 от ГПК.Според ищецът ценната книга поражда действие и в частност в същата е определен падеж на точно посочена дата-30.IX.2020 г.Според ответната страна запис на заповед обективира два падежа-като платим на предявяване без протест и разноси и на конкретна дата-30.IX.2020 г.

Страните по делото не обосновават иска и възраженията си против него с налични каузални отношения свързани с отразеното в записа на заповед.Следователно при отсъствие на твърдение за съществуване на каузално правоотношение между страните осъществяваната от съда проверка е ограничена единствено в рамките на въведените по делото абсолютни менителнични възражения.В тази насока трябва да се съобрази и че по делото е прието за безспорно с доклада наличието на издаден запис на заповед, подписа на издател, подписа за предявяване, ръкописния текст изписан в

процесния запис на заповед.

Съдържанието на записа на заповед като вид менителничен ефект е уредено в чл.535 от Търговския закон.В случая процесния такъв съдържав наименованието запис на заповед,безусловно обещания да са плати определена сума пари,масто на плащане,името на лицето,на което или на заповедта на което трябва да се плати,дата и мяста на издаване,така и подпис на издадетеля.Предвид на точното посочване на визираните реквизити не е налице заместващото законово действие по чл.536 от Търговския закон.

Изискването по чл.535 ал.І т.3 от ТЗ обаче не е изпълнено и не отразява законовите изисквания за формата и съдържанието на записите на заповед.Падежът в този менителничен ефект трябва да е ясно,точно и недвусмислено формулиран по един от начините по чл.486 от ТЗ относно менителницата,приложими субсидиарно и за записа на заповед съобразно препращата норма на чл.537 от ГПК.Според правилото падежът може да се определи в няколко режима-на предявяване;на определен срок след предявяването;на определен срок след издаването и на определен ден.Тези режими са взаимно изключващи се,поради което трябва за съответната менителница да е определен само един от тях.В тази насока следва да се цени разпоредбата на чл.486 ал.ІІ от ТЗ- менителница, издадена с падежи, определени по друг начин или с последователни падежи, е нищожна.Тези правила са ясно проявление на завишените императивни и ограничителни изисквания към формалното съдържание на менителниците,вкл. и за записите на заповед,които характеризират и цялостната им правна уредба.

В случая процесния запис на заповед съдържа ясно обективирани два режима на определяне на падежа , посочени като „платим на предявяване без протест и разноски“ и „падеж:30.09.2020 г.“ съставляващи такива по чл.486 ал.І т.1 и т.4 от ТЗ.Това съдържание води до нищожност на ценната книга,тъй-като порока касае съществени за изискуемата ѝ форма елементи,които са несъвместимо съчетани в пълно противоречие с императивни законови правила.Както се посочи менителничните ефекти са строго формализирани писмени актове,като са адресат на завишени законови изисквания за наличие на определени реквизити. Този императивен формален режим за валидност на записа на заповед, установен от закона обхваща и определянето на падежа.Поради това този реквизит трябва да бъде посочен ясно и по начин, който не буди съмнение и не дава основание за различно тълкуване относно действителната воля за престиране на задължението като време.В случая поради това едновременно посочване на два различни падежа,води до нищожност на менителницата съобразно императива на чл.486 ал.ІІ от Търговския закон и липсата на облигация за ответника по делото,съобразно очертаната в процесния запис на заповед.Съобразно това виждане е и постоянната практика на ВКС-р.№168/07.XI.2013 по т.д. №678/2013 г. І т.о. на ВКС,р.№201/02.VIII.2018 г. по т.д. №1703/2017 г. на І т.о. на ВКС,р. 77/14.VIII.2015 г. по т. д. № 1156/2014 г., І т.о.,така и р. №173/10.XI.2021 г. по в.т.д.№439/2021 г. на Апелативен съд-Пловдив.Следва да се съобрази и че израза използван в процесния запис на заповед „платим на предявяване без протест и разноски“ съставлява именно определяне на падеж на записа на заповед,а не касае фактическото действие за предявяване за плащане по чл.491 от ТЗ,което е относимо и определя ред за различните падежи-за определен ден,за определен срок след издаването или за предявяването.

Поради това и очертаното вземане в издадената заповед за незабавно изпълнение №83/31.ІІІ.2023 г. по ч.гр.дело №185/2023 г. не съществува в полза на заявителя и настоящ ищец спрямо ответника.

Предвид изложеното ще следва предявените претенции по чл.422 ал.І вр. с чл.415 от ГПК да се отхвърлят като неоснователни.Съобразно изхода от делото ще следва на пълномощника на ответника адв.Х. Й. Х. ат АК-Хасково да се определи и присъди на основание чл.38 ал.ІІ от Закона за адвокатурата вр. с чл.7 ал.ІІ т.4 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждение на Висшия адвокатски съвет възнаграждение от 5 610 лева.

Водим от изложеното Окръжен съд-Хасково

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н. Д. Х., ЕГН:*****, ***** против А. Г. Ш.,ЕГН:***** от ***** установителни искове с правно основание чл.422 ал.І от ГПК във връзка с чл.415 ал.І от ГПК- да се приеме за установено, че А. Г. Ш. ЕГН*****,от ***** дължи на Н. Д. Х. от *****, сумите , за които е издадена заповед №83/31.ІІІ.2023 г. за незабавно изпълнение по частно гражданско дело №185/2023 год. по описа на Районен съд - Свиленград, а именно : 62 000 лева главница, дължима по запис на заповед , издаден на 25.VІІІ.2020 г. в гр.****, ведно със законната лихва върху сумата , считано от датата на подаване на заявлението в съда- 22.ІІІ.2023 г.до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА Н. Д. Х., ЕГН:*****, ***** да заплати на адвокат Х. Й. Х. ат АК-Хасково,кантора гр.Свиленград,ул.“Г.Скрижовски“ №10 сумата от 5 610 лева на основание чл.38 ал.ІІ от Закона за адвокатурата.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва по въззивен ред пред Апелативен съд-Пловдив в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Хасково: _____